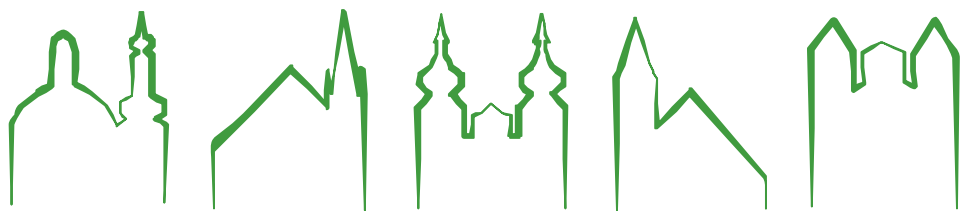

Život farností Znojma

červen
2018

6

Ročník XXVIII | Cena 7 Kč

Senioři na výletě v Jevišovcích

Jednou z nedávných zajímavých událostí znojemského KLASu (Klubu aktivních seniorů) byla návštěva jevišovického Starého zámku. I když nám počasí příliš nepřálo, přesto se nás ve čtvrtek 26. dubna sešlo devatenáct. Naproti nám vyšel kastelán pan Jiří Černý, který byl naším průvodcem.

Nejprve jsme na nádvoří vyslechli za mírného deště celkovou historii. Původní „Starý hrad“ byl postaven na levém břehu Jevišovky ve 13. století Bočkem z rodu Kunů. Na počátku 15. století měl hrad v držení známý loupežný rytíř Hynek Suchý čert z Jevišovic. Po jeho dobytí v roce 1421 Albrechtem Rakouským byl hrad rozbořen. Roku 1424 se hradu zmocnili na pět let husité a jevišovický pán Jan z Kunštátu působil katolíkům veliké škody.

Ve třicátých letech 15. století staví Sezema z Kunštátu na protější straně údolí nový hrad, později přestavěný na nynější

Starý zámek. Dále byl hrad v držení bratří Zajímáčů z Kunštátu. Jejich sestře Kateřině dal Rudolf II. zmocnění a ta poručila roku 1600 panství Karlovi II. Minsterbersko-Olešnickému, pocházejícímu z větve krále Jiřího z Poděbrad.

Po vítězství na Bílé hoře pomalu postupovala zásluhou znojemských jezuitů, dominikánů a františkánů rekatolizace panství. Roku 1649 královská komora prodává panství známému francouzskému šlechtici Janu Ludvíku Raduitovi de Souches, statečnému obránci Brna proti Švédům. Tento šlechtic, původně protestant, vozil na svých výpravách u sebe sošku Panny Marie de Foy, kterou věnoval poutnímu místu Hluboké Mašůvky. Nechal pro ni zbudovat kapli, která se později rozšiřovala až do dnešní podoby. Jeho syn Karel provdal své dcery do rodiny Ugartů a ty panství prodaly Janovi hraběti Ugarte. V roce 1805 a 1809 ob-

sadili Jevišovice Francouzi a jejich druhý pobyt trval čtyři měsíce, během kterých působili místním obyvatelům značné utrpení. Od roku 1827 vlastnil jevišovické panství Josef hrabě Ugarte, stal se i prvním starostou a nechal dostavět farní kostel svatého Josefa.

Roku 1897 kupuje panství vídeňský bankéř Robert baron Bidermann, který přestavěl lovecký zámek v neorenesančním slohu na současný Nový zámek s rozsáhlým parkem. Roku 1916 koupil Jevišovice vídeňský ke katolictví konvertovaný žid Vilém rytíř Ofenheim. V této době se daly šlechtické tituly již koupit. Posledním majitelem byl od roku 1939 Eduard Bedřich hrabě Larisch-Mönnich, majitel uhelných dolů na Karvinsku. V roce 1945 byl majetek zkonfiskován. Od padesátých let 20. století slouží Nový zámek jako Domov pro seniory.

Po tomto historickém úvodu, jsme navštívili zámeckou kapli sv. Ludvíka. Dále jsme viděli archeologické nálezy znojemského amatérského archeologa Františka Vildomce. Poslední část prohlídky byla věnována výstavě hospodářského a řemeslnického náčiní a nakonec jsme zhlédli v podzemí zámku expozici „Umění skalních maleb“ z celého světa od antropologa profesora Jana Jelínka.

Při procházení Starým zámekem jsme se mohli okny podívat do nádherného údolí říčky Jevišovky. Z původního plánu vycházky k jevišovické přehradě, nejstarší ve střední Evropě, pro nedostatek času bohužel už sešlo. Výklad pana kastelána Černého byl opravdu zajímavý a všem se nám moc líbil a patří mu veliký dík. I pan kastelán nám poděkoval za pozornost a řekl, že naši spokojenost můžeme vyjádřit doporučením návštěvy zámku i dalším. Což tímto činíme.

Milan Šoba

Na louckou faru bude umístěn obraz bl. Jakuba Kerna

Jakub Kern se narodil 11. 4. 1897. Byl vojákem v první světové válce, odkud se vrátil těžce raněn. Těžce nesl zprávu, že po rozpadu Rakouska-Uherska, při vzniku Československa, odpadlo mnoho věřících a také kněží a řeholníků od katolické církve. Za tyto odpadlé nabídl svůj život jako smírnou obět. Jakub Kern sám vstoupil 18. 10. 1920 do premonstrátského kláštera v Gerasu, o dva roky později přijal kněžské svěcení. Bůh přijal obět jeho života, ve kterém byl spojen s trpícím Kristem. Na obnovené následky vojenského zranění zemřel 20. 10. 1924. Brzy začalo jeho uctívání, roku 1956 byly jeho ostatky přeneseny do klášterního kostela v Gerasu. 21. 6. 1998 jej papež Jan Pavel II. ve Vídni prohlásil za blahoslaveného. V Rakousku je také vzýván jako patron vojáků.

Z OBSAHU:

Životní příběh P. Jakuba Zemka II. _____	4
Rozhovor se spasitelkou sestrou Josefou _____	6

333 slov

otce Pavla Sobotky
z Hrádku

Měsíc květen provází v církevní tradici P. Maria. Měsíc červen pak Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, často také v těchto dnech přistupují děti k 1. svatému přijímání. V několika mých farnostech je v tento měsíc i adorační den farnosti. Ježíš v eucharistii – zázrak, tajemství víry, které s námi Bůh sdílí. Rád vzpomínám na jednoho starého kapucína, když jsem s ním jel autem a projížděli jsme kolem nějakého kostela, nikdy nezapomněl slovy: „Klaním se Ti Pane Ježíši, Tobě zde přítomnému i ve všech svatostáncích světa“ vzdát chválu Kristu přítomnému v eucharistii. Někdy mnohokrát za den projíždíme nebo procházíme kolem kostelů, je dobře si uvědomit, že je zde často přítomen v Nejsvětější svátosti oltářní živý Spasitel. Jeho přítomnost nám připomíná věčné světlo.

Na chvíli se zastavit, podělit se o své starosti nebo alespoň pozvat do svého nabitého dne. Radovat se z jeho společenství. Jeden kněz vyprávěl, s jakou bolestí vyslovuje větu při proměňování: „vezměte a jezte z něho všichni...“, když pak viděl, jak velký počet je těch, kteří ke svatému přijímání nepřistupují. Eucharistie je zdroj a vrchol celého křesťanského života. Z tohoto spojení máme také milovat bližní kolem sebe a učit se vidět v nich Krista. Přál bych Vám i sobě, aby rostl náš vztah a láska k eucharistii, a abychom ji také s radostí a vděčností přijímali, když nás k tomu vybízí sám Spasitel.

Co je to Istanbulská úmluva?

Co je to Istanbulská úmluva? Zdůrazňuje se, že je to největší mezinárodní smlouva, která má chránit ženy před násilím a diskriminací v nejrůznějších podobách. Nazývá se Istanbulská, protože byla otevřena k podpisům 11. 5. 2011 na zasedání Výboru ministrů v Istanbulu. Od té doby jsou Radou Evropy státy vybízeny, aby se k této smlouvě připojily. (Pozor Rada Evropy není Evropská unie! Evropská unie je společenství 28 evropských států a Rada Evropy je společenství 47 zemí Evropy včetně Ruska.)

Tato smlouva je prosazována genderovými [džendrovými] organizacemi. Slovo gender (v překladu rod) se používá pro kulturně vytvořené rozdíly mezi mužem a ženou. Genderové organizace říkají, že mužům a ženám byly v dějinách přisouzeny určité sociální role. Například že žena je matka a kuchařka a muž je živitel rodiny. A genderové organizace tvrdí, že nás tyto role omezují. Proto to chtějí změnit a říkají, že malé dívky by se neměly podsouvat panenkám a chlapcům autíčka, aby se v nich nepodporovaly nezdramé stereotypy.

Ať si děti samy vyberou, s čím si chtějí hrát a čím chtějí v budoucnu být. S tím můžeme do jisté míry souhlasit. Jsou dívky, které baví auta a chlapci, kteří rádi vaří. A není důvod jim v tom bránit. Ať jsou rodiny, kde ženy pracují a muži pomáhají v domácnosti, když se pro to sami rozhodnou. Problém genderových organizací je, že jim to nestačí. Chtějí, aby se tyto přirozené věci řešily zákony. Zákony, které by v budoucnu zcela setřely rozdíly mezi sociální identitou muže a ženy.

Uvedme si příklad, na kterém lze tuto snahu ukázat. V dubnu letošního roku přišlo z Británie oznámení: „Vévodkyně Kate

porodila třetí dítě, je to syn.“ Zdánlivě nevinná radostná zpráva pobouřila genderové organizace. Proč? Protože tyto organizace říkají, že o pohlaví si má člověk rozhodnout sám. A dokud se nerozhodne, nemělo by se mu říkat ani syn, ani dcera, ale „to dítě“. A protože to společnost nedělá, mělo by se to uzákonit. A to je jeden z konkrétních příkladů, kam směřuje Istanbulská úmluva.

Jak se k tomu staví křesťanství? Křesťané vždy hájili rovnoprávné postavení ženy a muže ve společnosti. Respektovali přitom jedinečnost, kterou muž a žena mají v řádu stvoření. A protože genderové organizace tuto jedinečnost popírají, musejí biskupové vyjádřit svůj nesouhlas. V Istanbulské smlouvě totiž nejde jen o práva žen. V této smlouvě jde o peníze pro genderové organizace. Organizace, které prosazují například právo ženy na dítě bez muže. Chtějí, aby stát zaplatil umělé oplodnění jakékoli ženě, která o to požádá a pak ji podporoval v roli samoživitelky. Aby děti vyrůstaly bez otců a úplných rodin.

Protože jsou tyto věci zjevně špatné, skrývá je Istanbulská úmluva za velmi vznešené body jako je například ochrana žen před násilím, vynucenými sňatky, vynucenými potraty a tak podobně. Ale všechny tyto body jsou u nás dávno vyřešeny platnými zákony. A tak jediné, co by ratifikace této smlouvy v ČR přinesla, je přísun peněz pro genderové organizace, které v rámci boje za ženská práva ničí tradiční rodinu. A protože křesťané hájí právo dětí na mámu a tátu, na to, aby mohli poznat své rodiče a žít v úplné rodině podle přirozeného i Božího zákona, vyslovují se biskupové proti ratifikaci této smlouvy.

Zdroj: www.fatym.com

O dovolené z mateřské dovolené

V průběhu mého života se můj pohled na dovolenou dost měnil. Jako dítě jsem vnímala dovolenou, teda spíš prázdniny, jako příležitost být s rodinou. Hlavně s tatínkem, který přes rok chodil do práce. Dovolená byla fajn příležitost změnit prostředí, něco zažít a se sestrami jsme si vždycky dobře zablblly. S přibývajícím věkem jsem na dovolené toužila hlavně něco zažít. Rodinná dovolená už pro mě nebyla tak lákavá. Dávala jsme přednost zážitkům s vrstevničky. Význam slova dovolená se změnil také s nástupem do práce. Zvětšily se moje finanční možnosti, ale ubylo času. Začala jsem vybírat fyzicky náročné dovolené (vodu, hory), z kterých jsme se vracela vyčerpaná, ale šťastná. S narozením prvního syna přišla mateřská dovolená, která vlastně není dovolená. Kdo má děti, ví, o čem mluvím. V současnosti jsem na dovolené již čtvrtým rokem. Paráda! Problém je, že

z téhle dovolené si nejde vzít dovolenou. Těžko by Jeroným, Miriam a Benedikt pochopili, kdybych ráno přišla a řekla: „Dneska si беру dovolenou. Doufám, že to tu zvládnete beze mě!“ Na dovolenou jezdíme teď zase jako rodina. Přijde mi, že pokud člověk někam odjede, začnou některé problémy a malichernosti vypadat jinak. Dostává takový nadhled a čas strávený s rodinou nic nenahradí. Myslím, že právě kvůli tomu lidé na dovolenou jezdí. Pokud bych si měla vybrat, s kým a kam jet, jela bych s Kristem a kamkoli. S Kristem také člověk dostává jiný pohled na své problémy a čas strávený s Ním nic nevynahradí. Super na tom je, že s Kristem se dá „vyjet“ téměř kdykoli a kamkoli. Takže pokud vám práce a nebo rodina dovolí, můžete vyjet. Ať už sami nebo s rodinou, ale hlavně s Kristem.

Pěkný čas na dovolené přeje Eliška Juráková.

Ministrantská pouť na Vranově

V sobotu 5. května byla v Brněnské diecézi uspořádána ministrantská pouť. Jejím tématem byl svatý Václav a jeho život. Kluci i děvčata se během putování dozvěděli životopisné informace o svatém Václavovi. Sám král byl také ministrantem.

Ve Vranově u Brna se sešli ministranti z děkanátů Znojmo, Vranov nad Dyjí, Mikulov a Hodonín spolu s ostatními děkanáty Brněnské diecéze.

Náš děkanát Znojmo zastupovala komorní skupina šesti ministrantů a dvou ochotných kněží. Na cestu se s námi vydali otec Marek Coufal z Přímětic a otec Marian Husek z Louky. Každý děkanát měl určené místo, odkud měla začít pěstí pouť. Nám organizátoři přidělili klášter sester klarisek v Soběšicích. Odtud s námi vycházeli i ministranti z děkanátů Vranov nad Dyjí, Mikulov a Hodonín. Každý děkanát byl na začátku přivítán a byl mu přidělen průvodce. Náš průvodce se jmenoval Lukáš. Měl pro ministranty připravené texty o svatém Václavovi a také hry. Během putování naši kluci plnili úkoly, za které získali body. Cesta byla dlouhá asi 7 km. Převážně vedla ve stínu krásného lesa s mírnými kopečky. Vycházeli jsme v 9:00 a do kostela Narození Panny Marie ve Vranově u Brna jsme došli asi v 12:30.

V tomto krásném kostele nás přivítali dva velcí muži našich dějin – Pán Ježíš a svatý Václav. Také tam byl mladý muž, který představoval svatého Václava. Měl oblečenou kroužkovanou košili, helmici na

hlavě a byl opásán mečem. (Naše malé ministranty zaujal nejvíce onen meč.) Osobně nás přivítal a vedl modlitbu za nás, naše rodiny, naši zemi a za ty, kteří v ní vládnou. Poté dostali kluci test, který kolektivně vyplnili. I za ten dostali body. Po splnění tohoto posledního úkolu dostali naši stateční malí ministranti i my větší oběd.

Měli jsme klobásy, chléb a vše, co k tomu patří. Po františkánsku jsme si našli stinné místo, většina pod stromem. Konečně jsme nechali nohy odpočinout a pochutnali jsme si na teplém jídle. V zahradě jsme si užívali.

Po obědě a odpočinku už na nás na nádvoří čekali tři rytíři. Vybrali si čtyři dobrovolníky, kteří pomohli jednomu z nich do brnění. Ministrantům potom ukazovali různé zbraně včetně souboje s těžkými a lehkými zbraněmi. Účinkující povídali, kdo se mohl stát rytířem a jakými ctnostmi musel oplývat. Titul rytíře se nedědil a základní výzbroj byla dostupná jen pro majetné. Dověděli jsme se, že jednoruční meč stál i víc než jednu vesnici. Korunní obouruční meč byl k dostání za sedm vesnic plus další majetek.

Přede mší svatou byli oceněni tři děkanáty s nejvyšším počtem bodů. Ve tři hodiny odpoledne začínala mše svatá. Hlavním celebrantem byl otec biskup Vojtěch Cikrle. Koncelebrovali mu všichni přítomní kněží. Mše svatě se účastnili i bohoslovci.

Iveta Markéta Janatová

Postní almužna 2018

Drazí věřící, milí farníci,

v tomto čísle farního zpravodaje mi dovoluji, abych vám vyjádřil své srdečné poděkování za váš finanční dar spojený s postní obětí v rámci Postní almužny 2018. **Celkový výtěžek Postní almužny 2018 činí 204 745,- Kč; 35,94 € a 10 UAH.** Vybrané finanční prostředky použijeme na financování operací a léčebných výdajů vážně nemocných a umírajících chudých dětí na Ukrajině. Děkujeme vám i za vaše modlitby a nejrůznější formy pomoci.

Mgr. Ludvík Mihola, koordinátor sbírky

Poděkování za pomoc

V první polovině března hořelo v rodinném domě v Olekovicích na Znojemsku. Při požáru tragicky zahynuly tři malé děti. Této rodině jsme poskytli první pomoc ve formě oblečení, potravin, lůžkovin, nabídli psychologickou pomoc a stále úzce spolupracujeme se starostou městyse. Bezprostředně byla vyhlášena finanční sbírka na potřeby postižené rodiny. Sběrka vynesla 167.177,-Kč. Sběrka bude ukončena 15. května 2018. Všem dárcům upřímně děkujeme. *"Finanční prostředky použijeme na nejnútnejší vybavení domu po jeho opravě. Rodina zatím žije na faře v Prosiměřicích, kde jim pomáhají místní farníci spolu s panem farářem. Děkuji srdečně touto cestou všem, kdo do sbírky přispěli."* říká ředitel Oblastní charity Znojmo.

Veronika Brandejs, Oblastní charita Znojmo

FARNÍ HŘIŠTĚ

Milí hraví čtenáři!

Tak nás napadlo, jestli jako správní návštěvníci farního hřiště dokážete podle tvaru a linií poznat, pro jaký sport je to které hřiště určeno. Po přiřazení písmenka od sportu ke správnému hřišti můžete přečíst dokončení tohoto výroku:

Sport dává dohromady národy. Lékaři dávají dohromady...

O baseball

V národní házená

R fotbal

C volleyball

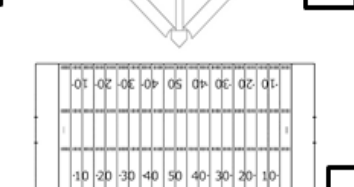
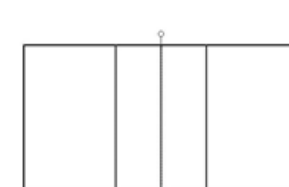
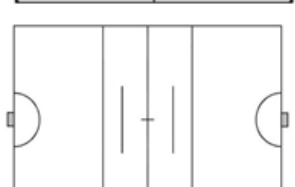
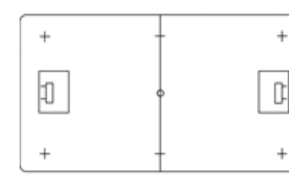
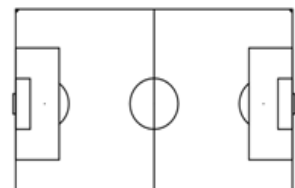
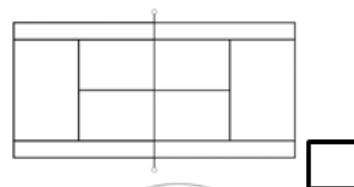
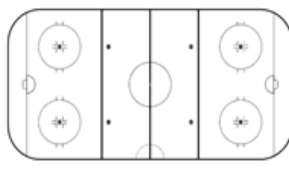
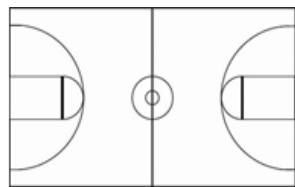
E americký fotbal

T florbal

O tenis

P lední hokej

S basketball

Tak si o prázdninách ty hřištata pořádně užijte, ať už budou mít podobu jakoukoliv :-) Vaši PaKLíci

Nekolaboroval jsem za nacismu, nebudu ani za komunismu II

Životní příběh patera Jakuba Antonína Zemka, převora dominikánského kláštera ve Znojmě (dokončení)

Dne 28. června uplyne 70 roků od zatčení převora znojemského kláštera dominikánů P. Jakuba Zemka, jenž se stal vůbec prvním knězem, který byl po únoru 1948 zatčen a ve zmanipulovaném soudním procesu odsouzen k 18 rokům těžkého žaláře. Prevor Zemek patří k více než 350 řeholníkům a zhruba 400-500 diecézním kněžím, kteří byli v českých zemích v období komunistické diktatury odsouzeni a vězněni. O jeho osudech před odsouzením jsme psali v ŽFZ 5/2018. Nyní přinášíme druhou, závěrečnou část jeho životopisu.

Večer 23. listopadu 1948 opustil otec Jakub Zemek věznici v Brně na Cejlu a další den byl převezen do plzeňské věznice Bory. Zakrátko byl ostříhán dohola, což dávalo tušit, že jeho odvolání proti rozsudku bylo zamítnuto. Doklad o tomto zamítnutí mu však nebyl nikdy doručen.

Na Borech se setkal s různorodou společností: bývalými redaktory a politiky, členy protektorátní vlády, českými i říšskými Němci, kolaboranty i běžnými kriminálníky. Brzy se ocitl ve speciálním oddělení zřízeném pro politické vězně, označovaném jako Kreml. Ve vězení pracoval v prádelně a v dílnách.

Již 2. dubna 1949 byl otec Zemek s dalšími politickými vězni převezen do pevnostní věznice Mírov, kde se kromě jiných seznámil s velitelem Pražského povstání generálem Kutlvašrem a velitelem Československých legií v Rusku a členem protektorátní vlády generálem Syrovým. Opět se dostal do ostře hlídaného oddělení. Zpočátku zde díky slušnému veliteli panovaly snesitelné podmínky – vězni mohli dostávat balíčky od příbuzných, ve věznici byly konány i nedělní bohoslužby. Zakrátko se ale poměry začaly zhoršovat. Velitel věznice byl nahrazen a výrazně přibýlo politických vězňů, z nichž bylo na dvě stě kněží, pro které bylo zřízeno samostatné oddělení, nazývané Vatikán.

Věznici ovládal duch stalinismu. Byly obnoveny tzv. korekce, což bylo vězení ve

vězení – malé nevytápěné podzemní kobky, kam se umísťovalo za nejrůznější (i sebemenší) prohřešky. Vězni v korekci dostávali jen poloviční dávky jídla. V kobce bylo pouze umyvadlo s trochou vody, malý kýbl místo záchodu a pryčna s dvěma tenkými dekami. Vězeň se musel na noc vysvléct, každou hodinu byl buzen dozorcí a musel dělat dřepy. Otec Zemek později vzpomínal, že v zimě zde bylo nutné stále chodit, jinak člověku hrozily omrzliny nebo zápal plic.

Jakub Zemek byl častým „návštěvníkem“ korekce. Řada vězňů ho vnímala jako svůj vzor a odmítala se stejně jako on v neděli účastnit práce, která byla dobrovolná. Věznitelé se proto snažili otce Jakuba korekcemi zlomit a tak přimět k nedělní práci.

Tvrdé podmínky ovšem panovaly i v normálních celách, které byly nedostatečně vytápěné. Průvodním znakem věznic v 50. letech byly také těžko splnitelné pracovní normy, malé přídělky jídla, nedostatečná zdravotní péče a mizivé zajištění bezpečnosti při práci. Mnozí bachaři se vyznačovali krutostí a někteří i sadismem. Pater Zemek například zmiňuje, jak nechali vězně v parném létě pochodovat v zimním oblečení po dvoře.

Když byl v roce 1950 (spolu se všemi ostatními mužskými kláštery v Československu) násilně zlikvidován znojemský dominikánský klášter, v jeho sklepeních se našly zbraně. Ačkoliv převor Jakub Zemek byl v té době již téměř dva roky ve vězení, komunistická propaganda jej lživě označila jako toho, kdo zbraně v klášteře shromáždil a ukryl, a v tisku i při politických školeních líčila Zemka jako nebezpečného vůdce ilegální skupiny a vatikánského špiona. Teprve za deset let, po propuštění z vězení se k otci Zemkovi dostal vzkaz od podplukovníka Wiesnera. Ten sestřám z Kongregace dcer Nejsvětějšího Spasitele, které o něj pečovaly ve znojemské nemocnici, na smrtelné posteli řekl: „Sestry, tváří v tvář smrti nemohu odejít s tímto těžkým hříchem na věčnost. Vyřídte panu převoru Zemkovi, že ty zbraně, o kterých se tehdy psalo, ty jsem navezl do kláštera já – bylo to z vyššího rozkazu – byly jen vyfotografovány a pak jsem je zase odvezl.“ Zbraně byly v režii státní bez-

P. Jakub Zemek na obraze B. Menčíka z roku 1938 | foto archiv redakce

pečnosti do kláštera navezeny ze znojemských kasáren.

Na Mírově strávil Jakub Zemek šest roků. Na podzim roku 1954 byl převezen do Jáchymova do tábora Nikolaj, kde spolu s ostatními vězni těžil uranovou rudu. Zde však pobyl pouze tři měsíce a v lednu 1955 byl přemístěn na Slovensko do věznice Leopoldov. Jelikož mezitím proběhly politické procesy se samotnými komunisty, zaplnily se věznice také jimi. Vyloučení komunisté byli dávání na celý společně s kněžími z obavy, že by jim ostatní političtí vězni mohli ublížit, protože právě kvůli nim byli uvězněni. Jakub Zemek tak seděl s bývalým náměstkem slovenského ministra vnitra Rudolfem Viktorínem jen několik cel od pozdějšího prezidenta Husáka.

Při práci a na vycházkách se zde Zemek setkával s katolickou elitou – vězňenými biskupy, opaty a profesory a také s básníkem Václavem Renčem. S ostatními dral peř, a jak sám později vzpomínal, kvůli těžko splnitelné pracovní normě vězni do peř nikdy močili, aby víc vážilo. Později, když bylo vytvořeno samostatné oddělení pro kněze, byl zaměstnán při látání pytlů.

V roce 1955 v leopoldovské věznici prodělal operaci žlučníku, kterou provedl doktor z řad politických vězňů. Přes špatné podmínky ve věznici operace dobře dopadla.

Na konci roku 1957 byl otec Zemek přemístěn do věznice Valdice u Jičína. Na celách bylo velké vlhko, po zdech tekla voda. Práce v brusírně skla, na kterou byl pater Zemek zařazen, byla velmi namáhavá. Pracovalo se na dvě dvanáctihodinové směny, při práci nebyly používány žádné ochranné pomůcky, obroušené polštářky prstů způsobovaly nepřetržitou bolest.

Podmínky ve věznici dobře ilustruje událost, kterou otec Zemek zmiňuje ve svých vzpomínkách. Jeden z jeho spoluvězňů řekl dozorcům: „Byl jsem v koncentráku, ale tam jsme se kolikrát měli lépe než tady.“ Načež dostal korekci za „propagaci nacismu“! I Zemek zde byl opakovaně trestán korekcí za neplnění pracovní normy, kterou splnit však pro něj bylo téměř nemožné.

Na jaře 1960 byl pater Zemek převezen do věznice Pankrác, kde byl znovu každodenně vyslýchán ohledně svého případu. Komunisté se ho snažili před propuštěním na amnestii získat pro spolupráci. To se jim ale nepodařilo, protože Jakub Zemek, věrný svým zásadám, nebyl ochoten s nimi mluvit o druhých lidech.

Dne 12. května 1960 byl otec Jakub po dvanácti letech věznění propuštěn na amnestii.

Chudé poměry, z nichž pocházel, klášterní výchova k poslušnosti a skromnosti, schopnost duševního sebezaměstnání... to vše otci Zemkovi umožnilo vydržet nelidské podmínky, které v nejhrošších věznicích té doby panovaly. Řada jiných vězňů v důsledku krutého zacházení a odepírání lékařské péče ve věznicích zahynula, mezi nimi i někteří kněží.

Protože mu nebylo umožněno vykonávat kněžskou službu, musel si bývalý převor Zemek najít civilní zaměstnání a rovněž ubytování, jelikož jeho dřívější domov – klášter – byl komunisty zestátněn. Ubytování našel ještě s jedním knězem v Brně

Maminka mi už od dětství dávala za vzor velmi hodného chlapce Jožku Moštkového. Při každé příležitosti.

A tak jsem měl na něho vlastně trochu vztek, že byl tak hodný a já rošťák. Oba jsme byli vysvěceni na kněze a ve stejný den jsme měli primici v rodišti.

Byl jsem zavřen v roce 1948. Když přišla matka na návštěvu, bylo jí divné, proč jsem zavřený. To bylo těžké vysvětlovat.

Za rok přišla znovu a říká mně: „Tonečku, ani nevíš, jak su ráda, že si zavřený, aj Jožka Moštků je zavřený...“

Tu jí řekl insp. Pudelka: „Matko, vy jste ráda, že máte syna kriminálníkem?“

A ona povídá: „Su ráda, protože dnes je každý dobrý kněz zavřený, aj Jožka Moštků je zavřený...“ Od té doby jsem toho Jožku měl raději, protože mně to u maminky „vyžehlil“.

(Z knihy Vatikánský špión)

u staré vdovy, paní Blížencové, která jako jediná byla ochotná je u sebe nechat bydlet, zatímco se od nich mnozí odvraceli, aby si nepošpinili svůj „kádrový profil“. Otec Jakub se o paní Blížencovou později sám staral.

Pater Zemek pracoval nejdříve sedm let jako vazač ve strojírenském podniku První brněnská. Odtud kvůli špatným pracovním podmínkám odešel k Pozemním stavbám Brno, kde byl zaměstnán osm let – nejdříve krátce jako zedník a později jako skladník a vazač. Zde se znovu setkal s otcem Stanislavem Krátkým, se kterým byl vězněn ve Valdicích a který zde pracoval na pozici jeřábníka. Společně mezi dělníky úspěšně vedli apoštolát.

Reformní období pražského jara otec Zemek s nadšením uvítal. Brzy ale rozpoznal, že deklarované změny nestojí na pevných základech. Sám se angažoval v nově založené organizaci, klubu „K 231“, který sdružoval bývalé politické vězně. (Název organizace získala podle zákona 231/1948 Sb., na základě kterého byla většina politických vězňů odsouzena.) Cílem klubu bylo burcovat proti lhostejnosti, která je počátkem veškerého zla, napomáhat při odčiňování křivd a při očistě veřejného života, svědčit a odhalovat bezpráví. Jakub Zemek se stal mluvčím duchovní sekce této organizace.

Za velký úspěch svého působení v K 231 otec Jakub považoval návrat biskupa Karla Skoupého z internace do vedení brněnské diecéze. V dubnu 1968 zprostředkoval slavnostní přivítání dvaosmdesátiletého biskupa Karla na sjezdu K 231 na brněnském stadionu. Podílel se také na opravě zdevastované biskupské rezidence v Brně, aby mohla opět sloužit svému účelu.

V období pražského jara se otec Jakub zapojil do obnovování činnosti dominikánského řádu a do „Díla koncilové obnovy“ – spontánně vzniklého hnutí spojujícího duchovní i laiky, které usilovalo o obrodu církve v Československu. Požádal také o revizi svého soudního případu. Když se ho předseda senátu zeptal: „Co jste vlastně dělal celých 12 roků ve vězení, když jste se ničeho nedopustil?“, odpověděl: „Na to se zeptejte estébáků.“ Rehabilitace se však nedočkal.

V roce 1969 získal státní souhlas k výkonu kněžské činnosti a mohl veřejně působit v brněnském kostele v Zábřdovicích, kvůli své náboženské horlivosti však o souhlas znovu přišel. Později, ale opět jen nakrátko, mu bylo dovoleno sloužit u Svatého Tomáše v Brně.

Otec Zemek potom pastoračně působil v ilegalitě, takzvané „v podzemí“. Pravidelně jezdil k řeholním sestrám do Borotína a do Střelice a pořádal přednášky a besedy v bytech. Vše probíhalo s největší obezřetností, aby nedošlo k vyrazení.

Později směl opět působit veřejně – nejprve vypomáhal v brněnském kostele sv. Michala a poté u sv. Máří Magdaleny.

Přítom vykonával i civilní povolání a pokračoval v duchovním pastoračním v podzemí. Zde si plně uvědomil, že je nutné nevěřícím vyjít naproti, protože oni do kostela sami nepijou. Vzorem mu při tom byl zakladatel jeho řádu sv. Dominik, který se vypravil mezi katary a snažil se co nejvíce se přiblížit jejich způsobu života. Tyto neoficiální, ale efektivní cesty pastorační považoval otec Zemek za platné i pro období svobody a byl vděčný, že byl okolnostmi přinucen k jejich objevení.

Mezi spoluvězni i spolupracovníky byl otec Jakub velmi oblíbený pro svoji přátelskou povahu. Ti, kteří ho blíže poznali, ho charakterizovali jako mimořádně vyrovnaného a klidného, trpělivého a houževnatého člověka, který nepodléhal emocím, s velkým nadšením duchovně pracoval, byl pevný ve svých zásadách, a přesto snadno dokázal druhým odpouštět jejich slabosti. Jeho spoluvězeň Václav Vaško o něm napsal: „Byl to skvělý člověk, kamarád, který nepokazil žádnou legraci a přitom byl vnitřní, nefalšovaný.“

P. Jakub Zemek – převor znojemský. Kněžský hrob ve Vlčnově. | foto archiv redakce

Otec Jakub Zemek se svobody v naší zemi nadožil, zemřel krátce před Sametovou revolucí 26. června 1989 v brněnské nemocnici a byl pochován do kněžského hrobu ve svém rodném Vlčnově.

Otec Stanislav Krátký ve své vzpomínce na Jakuba Zemka uvádí: „Kéž mu Bůh odmění všechno dobré, co pro nás vykonal. Kéž jeho příklad září. Milý bratře Jakube, prosím tě, oroduj za nás a pomáhej nám, abychom v tomto úseku ještě nedokončeného boje měli v tobě krásný příklad, vzor a také, myslím, že to mohu plným právem říci, nebeského přímluvce.“

Ondřej Lazárek.

(Podle Výtahů z písemných záznamů P. Jakuba Zemka a knihy Vatikánský špión)

Cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili

Matka Alfonza Marie Eppingerová (která bude 9.9.2018 v Štrassburgu vyhlášena za blahoslavenou) založila v roce 1849 ve Francii Kongregaci sester Nejsvětějšího Spasitele. Kongregace se velmi rychle rozšířila do dalších evropských zemí, dále do Afriky, Jižní Ameriky a Asie. Posláním kongregace bylo, aby sestry v chudých, nemocných a potřebných lidech sloužily samotnému Spasiteli. Tímto způsobem ve svém životě naplní „blahoslavenství“, jak o nich čteme v Novém zákoně, a dají lidem zakusit nekonečnou a bezpodmínečnou Boží lásku a milosrdenství.

Do Znojma přišly sestry Nejsvětějšího Spasitele v červnu 1927, kdy je správa Veřejné městské nemocnice vyzvala, aby převzaly ošetřování nemocných. Vystřídaly zde Dcery Božského Spasitele, které se musely vrátit do Vídně. Zpočátku přišly čtyři sestry, ale do konce roku se jejich počet zvýšil na 32. O jejich obětavé a nezištné lásce svědčilo mnoho pacientů ještě dlouho po tom, co musely nemocnici v době komunismu opustit.

Dne 2. července 2018 se dožívá sestra Josefa Anna Katinová z Kongregace sester Nejsvětějšího Spasitele významného životního jubilea, 90 let. Je poslední žijící sestrou, která pracovala po válce v tehdejší znojemské nemocnici až do roku 1959. Ve Znojmě jsme ji po revoluci potkávali často společně se sestrou Antonií, se kterou tvořila nerozlučnou dvojici.

Jubilantce jsem položila několik otázek.

Sestřičko Josefo, kde jste prožila své dětství?

Největší část svého dětství jsem prožila v Krásnej nad Hornádom s rodiči a se svými sourozenci.

Prozradte nám něco o rodině, ve které jste vyrůstala.

Tatínek pracoval jako „pol'nohospodársky gazda“ na „pol'nohospodárstve v Krásnej“. Maminka byla v domácnosti, protože nás bylo 7 dětí. Dvě děti rodičům zemřely. Nejstarší sestra měla deset dětí a tak, když jsem měla prázdniny, ráda jsem jí pomáhala. Ostatní sourozenci si postupně založili také svoje rodiny.

Podělte se s námi o nějakou vzpomínku z dětství.

Moc ráda vzpomínám na dobu, když jsem chodila do školy. Vyučovaly nás sestřičky sv. Kříže, které bydlely v Krásnej. Měly nás velmi rády a vedly nás duchovně.

Kdy jste pocítila volání k řeholnímu životu?

Bylo to po skončení školy, kdy jsem s myšlenkou na vstup do kláštera dva roky duchovně bojovala. Nemohla jsem vstoupit do kláštera, protože byla válka.

Proč jste řekla Bohu „ano“?

Cítila jsem, že chci patřit Ježíši, i když jsem byla velmi veselá...

Proč jste vstoupila právě do Kongregace sester Nejsvětějšího Spasitele?

Naskytla se taková příležitost, že sestřička Celina ze Znojma, která pocházela z naší obce, přišla domů na dovolenou. Vyprávěla nám, děvčatům, o životě v klášteře a také o tom, že by sestry potřebovaly nové kandidátky. Nás se nakonec rozhodlo šest děvčat vstoupit do kongregace.

Jaké byly podmínky pro vstup do kongregace?

Podmínky nebyly náročné. Nic jsme nemusely mít, jen nám sestřička řekla, že by bylo dobré, kdybychom měly peřinu a vankuše – to je polštář, abychom měly co na přikrytí. Bylo po válce a všude byla bída. Sestra Antonie z nás byla nejmladší, o 3 roky ode mě. Její maminka plakala, když ji doprovázela k vlaku. Posadila ji ve vlaku vedle mě a prosila nás, abychom na ni dávaly pozor. Já jsem jí vůbec neznala. No a od té doby jsme s Antonií byly stále spolu, tak nějak to vždy vyšlo, že nás představené posílaly spolu – celých 63 let, až do smrti sestry Antonie.

Neměly jste strach odejít najednou tak daleko od domova?

Ani ne. Po cestě jsme se hodně nasmály. Představte si, šest děvčat ve vlaku s peřinami a vankušemi. Průvodčí, který přišel kontrolovat lístky, se prvně divil a pak smál, co to je za divnou skupinu. No, když pak uviděl sestřičku, tak už nic neřikal. Myslel si, že to asi nějaký klášter cestuje...

Kolik vás bylo novicек?

Celkem nás bylo osm novicек.

Řeholní jména jste dostávaly, nebo jste si je mohly vybrat?

Řeholní jména jsme dostávaly, ty jsme si tehdy vybírat nemohly. Dnes už ano. Dostala jsem hábit a jméno. Pak se mě ptali, jaké

Vždy veselá sestra Josefa s autorkou rozhovoru | foto archiv redakce

mám jméno, já jsem nevěděla, tolik jsem obláčku prožívala, že jsem si ho nezapamatovala. Ale uklidnili mě, že je určitě někde zapsané.

Jaký byl začátek?

Bylo to náročné. Musely jsme se učit česky. Byla jsem přijatá do znojemské ošetrovateľské školy, která patřila našim sestram. Po jejím ukončení jsem pracovala ve znojemské nemocnici.

Pracovala jste v nemocnici. Na kterém oddělení?

Pracovala jsem ve Veřejné městské nemocnici ve Znojmě na dětském oddělení, dětském infekčním oddělení a na interní klinice. O pacienty jsem se velmi ráda starala.

Sdělte nám něco bližšího z Vaší práce v nemocnici (nějaký příběh, který Vám utkvěl v paměti a týkal se ošetřování nemocných).

S našimi pacienty jsme sdílely jejich bolesti a utrpení - toho je v nemocnici vždycky dost. Snažily jsme se je zmírňovat, jak jsme mohly, a doprovázely jsme nemocné modlitbou. Volaly jsme k jejich lůžku kněze a byly jsme šťastné, když jsme je vracely Bohu. Často jsme u nás v nemocnici ošetřovaly vojáky. Vzpomínám si na jednoho mladého vojáka, kterému v den jeho narození jeden z jeho kamarádů omylem nebo v žertu podal nějakou otrávenou látku (nevím už, co to bylo). On ji vypil. My už jsme mu v nemocnici nedokázali pomoci, zemřel. Velmi těžko jsem to nesla.

Sestřičko Josefo, na kterých místech jste působila a jaká byla Vaše činnost?

Ve Znojmě jsem začínala a působila jsem tam velmi ráda. Ošetřovala jsem v nemocnici děti i dospělé. Ze Znojma v době komunismu musely sestry odejít do Letovic. Zde jsem pracovala v nemocnici Milosrdných bratří, kde jsme ošetřovaly převážně staré lidi. Ale i z Letovic musely sestry odejít, tentokrát do Borotína. Tam jsem se starala 27 roků o těžce mentálně postižené chlapce. Bylo to velmi náročné, ale zároveň krásné, protože jsme těmto chlapcům dávaly lásku, kterou potřebovali. S těmi schopnějšími jsme nacvičovali různá divadelní představení, např. „Sněhurku“, a vystupovali jsme s nimi na různých místech republiky, také ve Znojmě. To ale jen jednou a bylo vyprodáno. Podruhé jsme měli od komunistů zakázáno přijet.

Vrátila jste se ještě do Znojma?

Ano, po revoluci jsem se znovu vrátila do Znojma, tentokrát už na důchod. Síly postupně ubývaly, a tak jsem byla spolu se sestrami Antonií a Annou přeložena do Bratislavy, následně při opravě kláštera na přechodný čas do Bánské Bystrice a Smolenic. Zde si sestra Antonie zlomila nohu, tak jsem jí se vším, co potřebovala, pomáhala, neboť byla ležící. Po opravě kláštera v Bratislavě jsem sem přešla na odpočinek. Už ale bez sestry Antonie, ta 16. června 2014 zemřela.

Vadilo vám to časté stěhování?

Samozřejmě, ne vždy to bylo lehké, ale

s vědomím, že to je Boží vůle, se to přijímal lehčeji.

Proč sestry za totality opustily práci v nemocnici a Znojmo?

Byly jsme odsud vyhnány. Přišlo nám nařízení od státu, že musíme odejít z nemocnice i z vlastního domu – mateřince. Nebyly jsme v době komunismu v nemocnici ani ve městě žádoucí. Prý jsme příliš ovlivňovaly pacienty, zdravotníky a vůbec lidi. Naše služba byla ale bezpartijní.

V kongregaci jste prožila velmi dlouhý čas, přišly někdy chvíle pochybností o povolání?

Ano, pochybnosti byly, ale Pán Bůh, když vás někde posílá, tak vám dá i sílu, abyste to zvládli. Nikdy jsem toho nelitovala.

Přibližte nám stručně poslání „spasitele“.

Ošetřovat nemocné, starat se o bezdomovce, potřebné a také vyučovat tzv. školní ka-techeze.

Jaký je Váš vztah k městu Znojmu?

Velmi dobrý, město Znojmo jsem si velmi oblíbila. Stále rada vzpomínám na chvíle, které jsem zde prožila. Když mám možnost, ráda se tam vracím, protože jsem ve Znojmě zanechala kus svého srdce.

Co byste vzkázala našim čtenářům?

Všem čtenářům přeji, aby měli své město Znojmo rádi a hlavně, aby se měli rádi mezi sebou. Vyprošuji všem hodně Božího po-

žehnání a ochranu Panny Marie Znojemské.

S. M. Josefa Anna Katinová se narodila 2.7.1928 ve Velké Ide v okrese Košice. Do Kongregace sester Nejsvětějšího Spasitele vstoupila 16.7.1946 ve Znojmě. Věčné sliby složila 26.7.1954. Pracovala jako zdravotní sestra ve Veřejné městské nemocnici do roku 1959, v nemocnici Milosrdných bratří v Letovicích do roku 1964, v Ústavu sociální péče pro mentálně postižené chlapce v Borotíně do roku 1991. Poté se navrátila do mateřského domu ve Znojmě. Po určitý čas zde zastávala službu představené. V komunitě se starala o chod domu, nákupy, vaření a kapli, později pak o nemocnou sestru Antonii. V roce 2007 odešla se sestrou Antonií a Annou do kláštera v Bratislavě. V roce 2009 kvůli rekonstrukci kláštera v Bratislavě pobývala nějaký čas v Bánské Bystrici a ve Smolenicích. V současné době žije stále plná humoru mezi sestrami v jejich mateřském klášteře v Bratislavě.

Milá sestřičko Josefo, vždy Vás charakterizovala veselost a radost. K Vašemu životnímu jubileu Vám vyprošujeme Boží požehnání. Ať Bůh sám je Vaší odměnou a radostí.

Děkujeme za vše, co jste krásného vykonala pro Boha i pro lidi.

Za rozhovor děkuje Marie Lazárková

VÝROČÍ

2. června oslaví 90. narozeniny znojemská rodačka malířka **BEDŘIŠKA ZNOJEMSKÁ**, rozená Božena Krejčová.

7. června uplyne 105 let od narození **P. AMBROŽE SVATOŠE**, bývalého provinciála dominikánů, který v letech 1990-2006 působil jako duchovní správce znojemských dominikánek mnišek. RIP

18. června oslaví 65 let **R.D. STANISLAV TVARŮŽEK**, který v letech 1987-90 sloužil jako kaplan u Sv. Kříže ve Znojmě. V současnosti působí jako farář v Kamenici u Jihlavy.

19. června si připomene loucký kaplan **P. QIRIN BÁRNÍK OPræm.** 25 let od kněžského svěcení.

20. června uplyne 20 let od kněžského svěcení dominikánů **P. ALVAREZE KODEDY** a **P. CYRILA MOLNÁRA**, kteří ještě nedávno působili ve farnosti sv. Kříže. V současnosti slouží v Plzni (P. Alvarez) a v Praze (P. Cyril).

27. června si připomene 20 let od kněžského svěcení **R.D. MIROSLAV KAZÍK** (*1957), který do roku 2009 spravoval farnosti Hrádek u Znojma, Dyjákovice a Valtrovice. V současnosti působí jako farář v Ivančicích.

7. července uplyne 90 let od smrti olomouckého kanovníka **MAXE MAYERA** (*1845), který od roku 1884 působil v Božicích, kde se zasloužil o výstavbu útulku pro děti a starce a dívčí školy a penzionátu (dnes domov důchodců). Sepsal několik divadelních her z pověstí a historie Znojemska. Pohřben je na božickém hřbitově. RIP

8. července uplyne 45 let od narození **P. JERONÝMA HOFMANNA OPræm.**, bývalého louckého kaplana (2003-7), který tragicky zahynul v roce 2012. RIP

24. července oslaví 55. narozeniny **R.D. MILAN VAVRO**, který v letech 1993-96 spravoval farnost Louka. V současnosti působí jako farář a děkan ve Slavkově u Brna.

13. srpna uplyne 70 let od narození **R.D. FRANTIŠKA SADÍLKA** (1948-2011), který v letech 1987-8 spravoval farnost sv. Mikuláše ve Znojmě. Na kněze byl vysvěcen v roce 1978, tedy pře 40 lety. V závěru života působil v Netíně u Velkého Meziříčí. RIP

13. srpna oslaví 60. narozeniny **P. JOSEF HUDEC O.Cr.** Pochází z Šošůvky, na kněze byl vysvěcen v roce 1985. Mezi roky 1988

a 1995 spravoval farnosti Olbramkostel a Hradiště sv. Hippolyta. V roce 1990 vstoupil do Řadu křížovníků s červenou hvězdou a v letech 1995-2002 byl převorem pražského konventu tohoto řádu. V roce 2002 se stal 60. proboštem na Hradišti sv. Hippolyta a také farářem v Mašovicích a správcem farností na Hradišti a v Popicích.

16. srpna uběhne 410 let od narození **JEANA LOUISE RADUITA DE SUCHES**, hrdinného obránce Brna proti Švédům za 30 leté války a zakladatele poutního místa Hluboké Mašůvky. RIP

NOVÝ KAPLAN

Do znojemských farností nastupuje jako kaplan na dočasnou výpomoc **R.D. Pavel Bublan**, dosud působící v Mor. Krumlově.

ZMĚNA MÍSTA BOHOSLUŽEB

Po dobu Znojemského hudebního festivalu od 22.6. do 16.7.2018 bude nedělní večerní mše sv. v kostele sv. Kříže na Dolní České, ne u Sv. Michala.

Kalendář – červen, červenec, srpen 2018

31.5. Čt	slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ – mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř., v 18 h u Sv. Kříže, v Louce v 18 h	6.7. Čt	první pátek – od 15 h adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže, mše sv. v 17 h
1.6. Pá	první pátek – adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže od 15 h, mše sv. v 17 h	7.7. So	HLAVNÍ POUŤ V HL. MAŠŮVKÁCH , mše sv. v 18.30 h (biskup Vlastimil Kročil), průvod na Kalvárii, autobus ze Znojma v 17 h (večerní mše sv. u Sv. Kříže nebude)
2.6. So	měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 18 h, s průvodem Božího Těla – Dr. Karel Simandl, autobus ze Znojma v 17 h charitativní koncert skupiny The tap tap na nádvoří Louckého kláštera v 17 h (<i>výtěžek na hospicovou péči Konipaska</i>)	8.7. Ne	HLAVNÍ POUŤ V HL. MAŠŮVKÁCH : mše sv. v 6.00; 7.30; 9.00 a 10.30; ve 12 h koncert, ve 13 h křížová cesta na Kalvárii poutní mše sv. ke cti sv. Cyrila a Metoděje v 10 h v Havraníkách (v Šatově, Hnanicích ani Konicích mše sv. nebude)
3.6. Ne	první svaté přijímání dětí v Louce při mši sv. v 8 h mše sv. a průvod Božího Těla v 9 h u Sv. Mikuláše DĚTSKÝ DEN V LOUCE – odpoledne od 15 h, zvány jsou všechny děti i s doprovodem	15.7. Ne	měsíční modlitba za víru v příhraničí v 15 h v popické kapli, pěší odcházejí ve 14 h z Kraví hory
6.6. St	slavnost sv. Norberta – v 18 h mše sv. v louckém kostele v kapli sv. Norberta	17.7. So	koncert ve Svatováclavské kapli v 19 h
7.6. Čt	setkání seniorů KLAS v 9 h v sále dominikánského kláštera. Praktická ukázka aranžování květin pro církevní, společenské a jiné události. Instruktaž provede p. M. Kostrhounová – Květinářství Přímětice. Vlastní materiál vítán.	22.7. So	poutní mše sv. v kapli sv. Eliáše na Hradišti v 10.30 h
8.6. Pá	slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova – mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř., v 18 h u Sv. Kříže a v kostele v Louce	29.7. Ne	pouť u Sv. Jakuba v Konicích v 15 h, po mši sv. přátelské posezení s hudbou a občerstvením u kostela
9.6. So	1. sv. zpověď dětí v 16 h u Sv. Mikuláše	2.8. Čt	slavnost PORCIUNKULE v kostele sv. Jana Křtitele – mše sv. v 8 a 18 h, celý den adorace, sv. zpověď 7 - 12 h a 15 - 18 h, (u Sv. Kříže mše sv. nebude)
10.6. Ne	první sv. přijímání dětí v 9 h u Sv. Mikuláše pouť u Sv. Antonína na Hradišti : v 15.30 růženec, v 16 h mše sv. koncertní Evangelické nešpory v 16 h ve Svatováclav. kapli	3.8. Pá	první pátek – adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže od 15 h, mše sv. v 17 h
11.- 13.6.	kostel sv. Antonína na Hradišti: v 18 h růženec, v 18.30 h mše sv.	4.8. So	měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 18 h, autobus ze Znojma v 17 h
15.6. Pá	mše sv. pro děti s programem na závěr roku v 17 h u Sv. Kříže	5.8. Ne	mše sv. na Novém Hrádku u Lukova v 18 h; (parkování nejbliže u lesa při cestě od bunkru mezi Podmolím a Lukovem)
16.6. So	výlet Divčích spolča do Kuchařovic s prohlídkou meteorologické stanice, sraz ve 12.40 na autob. nádraží před poštou, návrat v 17.30, dívky (od 6 do 14 let) hlase se do 11.6. na: timoteald@gmail.com VEČER CHVAL v 19.30 u sv. Jana Křtitele	12.8. Ne	poutní mše sv. v kapli sv. Hippolyta na Hradišti v 10.30 h měsíční modlitba v popické kapli v 15 h, pěší půjdou z Kraví hory ve 14 h
17.6. Ne	měsíční modlitba v popické kapli v 15 h, pěší odchází ve 14 h z Kraví hory	15.8. Út	slavnost NANEBEVZETÍ P. MARIE , poutní mše sv. v Louce v 18 h., mše sv. u Sv. Jana Kř. v 8 h, u Sv. Kříže v 18 h
20.6. St	požehnání nového obrazu BL. JAKUBA KERNA (premonstráta z nedalekého rakouského kláštera Geras) v 18 h při mši sv. v kapli loucké fary (20. výročí jeho blahorečení)	16.8. So	koncert ve Svatováclavské kapli v 18 h
21.6. Čt	setkání seniorů (KLAS) v 9 h na faře u Sv. Kříže – Zhodnocení akcí KLASu za poslední pololetí. Na závěr opékání buřtů.	19.8. Ne	poutní mše sv. na hradě Bítově v 11 h, v 10.45 h průvod od studánky
23.6. So	svěcení jáhnů a nových kněží v 9 h v Brně na Petrově POUŤ KE CTI BL. JAKUBA KERNA v premonstrátském klášteře v Gerasu v Rakousku – mše sv., modlitba u ostatků bl. Jakuba, prohlídka kláštera a blízkého přírodního parku, zastávka v klášteře v Perneggu, pořádá farnost Louka	18.-19.8.	tradiční VÝSTAVA JIŘIN A MEČÍKŮ v Louce
27.6. St	modlitební setkání s rakouskými věřícími u Svatého Kamene za Hnanicemi (Hl. Stein) v 19 h, 30. výročí konání modlitby na hranici, autobus nepojede	25.8. So	závěrečná poutní mše sv. na Velehradě v 11.30 h (biskup Pavel Posád)
5.7. St	slavnost SV. CYRILA A METODĚJE , mše sv. v 8 a 18 h u Sv. Kříže, v 9 h u Sv. Mikuláše	2.9. Ne	150. výročí posvěcení kostela v Lesné – mše sv. v 15 h tradiční požehnání aktovek školákům na začátku školního roku při mši sv. v 8 h v Louce
6.7. Čt	mše sv. u pramene řeky Dyje v 10 h – Panenská Rozsíčka u Třeště		CYKLOPOUŤ DO MARIAZELL od 25. do 28.7., kontaktujte P. Jindřicha Čouпка: tel.: 731 402 652

TÁBORY NA TÉMA ČESKÉ STOLETÍ na indiánském tábořišti v Hodově – od 4. do 11.8. pro děti od 6. třídy a od 11. do 18.8. pro děti od 2. do 6. třídy. Hlaste se u kněží z FATYMu Přímětice.

Otec Marek Coufal zve kluky od 7 do 14 let na **DYJÁCKOU CHALOUPKU** na faře ve Štitarech v termínu od 2. do 7.7., info: 722 752 154

18. PĚŠÍ POUŤ ZE ZNOJMA NA VELEHRAD od 21. do 25.8.2018

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Ochmanová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Vychází každý měsíc mimo letní prázdniny. Uzávěrka 20. předcházejícího měsíce. Za obsah článku odpovídá autor. V elektronické podobě časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 6/2018 vyšlo 25/05/2018 ve Znojmě v nákladu 630 výtisků. Vytiskla Tiskárna Koutecký – Kuchařovice.